

Túrkeve, 1928. január 29. – Budapest, 1971. március 19.

Apja urasági cseléd volt. Fia szülőhelyén négy polgári osztályt végzett, majd 1943-ban beiratkozott a jászberényi tanítóképzőbe, ahova egy évig járt, majd a háború miatt tanulmányait abbahagyta. Önkéntes a tiszai hidak újjáépítésénél, majd 1945 tavaszától 1946. januárig a fővárosban kocsis volt. A budapesti Állami Tanítóképző Intézet hallgatója lett, bekapcsolódott az úttörőmozgalomba; 1948 nyaráig az úttörőcsapat-vezető és területi szervező, három hetes úttörővezetői iskolát végzett. 1948. júniusban lett a Magyar Kommunista Párt tagja, okleveles tanítóként került nevelői beosztásba a Rákosi Mátyás Gyermekotthonba. 1948. december és 1953. augusztus között szovjet ösztöndíjas volt a leningrádi A. I. Herzen Pedagógiai Főiskolán; pedagógia-lélektan-logika tanári végzettséget szerzett. Hazaérkezése után a Külügyminisztérium állományába került, 1954. áprilisig a szovjet osztály előadója, később osztályvezető, majd a délkelet-európai osztály munkatársa. 1956. februárban kinevezték a moszkvai nagykövetségre, követségi tanácsos beosztásban dolgozott. 1956. október 28-án a Szovjetunióból hazatért magyar ösztöndíjas csoport vezetőjének segédtitkárja. November elsején a Külügyminisztérium forradalmi bizottsága munkahelyéről kiutasította. November 4-étől Szolnokon Kádár János referense. A Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány titkárságán tevékenykedett, majd az MSZMP KB munkatársa, a külügyi osztály munkatársa. 1962. szeptembertől külügyminiszter helyettes, 1970. február 19-étől haláláig az MSZMP KB Külügyi Osztály vezetője volt. Az MSZMP Központi Bizottságának 1966. december 3-ától volt tagja.